

[Per Hækkerup.]

militærstyrker i Europa. Det gælder ikke bare amerikanske styrker, men der må naturligvis være tale om en gensidig og afvejet tilbagetrækning.

Jeg understreger også, at den tilbagetrækning af amerikanske styrker i Vietnam, som fortsætter, og som efter præsidentens løfte skal være tilendebragt, inden der er gået ålt for lang tid, må kunne opfattes som et udtryk for, at man i Amerika har erkendt, at den hidtidige politik ikke har kunnet gennemføres, og at man derfor må gå andre veje, veje, som vi fra dansk side har peget på, og som jeg også går ud fra at vi støtter.

Jeg vil endvidere nævne, at der på det allerseneste har været tilkendegivelser af, at Amerika kan tænkes at ville indtage et andet standpunkt til spørgsmålet om Kinas medlemskab i FN, således at dette medlemskab måske kan blive en realitet allerede fra den kommende generalforsamling, at der altså på den kommende generalforsamling træffes afgørelse om, at Pekingregeringen kommer til at indtage Kinas plads i FN. Det ville jeg — og det tror jeg da at vi er enige om — anse for at være et overordentligt stort fremskridt, og det ville være i overensstemmelse med den politik, som vi har tilstræbt fra dansk side længe.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om Mellemøsten. Desværre er der ikke anledning til en tilsvarende forsigtig optimisme, når vi ser på Mellemøsten, som når vi ser på afspændingspolitikken i almindelighed. Vi kan vel nok ikke rigtig vurdere endnu, hvad den seneste aftale mellem Sovjetunionen og Ægypten indebærer, men den har fremkaldt uro og bekymring i Israel, og det er nok ikke uden grund. På den anden side må man erkende, at de ændringer, der skete for nogle måneder siden i det ægyptiske styre med Sadats overtagelse af magten, betyder, at der på længere sigt utvivlsomt er større muligheder for en fredelig løsning. Nasser fulgte jo en noget hårdere kurs.

Om Europapolitikken vil jeg gerne gøre den bemærkning, at efter Pompidou-Heath mødet synes der at rejse sig nye perspektiver for Europa. Vi skal jo ikke glemme, at op igennem 1950erne og 1960erne har Europapolitikken lidt det ene nederlag efter det andet. Vi led et i 1958, da det store frihandelsområde ikke blev til noget. Vi led et

omkring årsskiftet 1962-63, da de Gaulle smækkede døren i for en udvidelse af fællesmarkedet, og vi led igen et i 1967, da tilsvarende forsøg strandede, men nu ser det altså ud til, at der med aftalerne og samtalerne imellem den nuværende præsident i Frankrig, Pompidou, og Englands premierminister, Heath, er sket et gennembrud af den isfront, der har været imellem disse to afgørende stater i Europa. Vi har måske endda håb om, at der, for så vidt angår den del af Europapolitikken, som er markedspolitikken, imellem de to lande eller rettere imellem Fællesskaberne og England vil kunne ske en afklaring i løbet af juni-juli.

I forbindelse med omtalen af markedspolitikken vil jeg gerne have lov til at gøre en speciel bemærkning i anledning af en udtalelse, som mit partis formand kom med på Socialistisk Internationales møde i Helsingfors. Her citerede hr. J. O. Krag en vedtagelse i det norske arbejderparti, hvori det hedder:

„En forudsætning for norsk deltagelse i det europæiske samarbejde må være, at vi bevarer muligheden for at udvikle et demokratisk socialistisk samfund. Dette må bl. a. omfatte reelle muligheder for at gennemføre vore programmer for en demokratisering af alle dele af samfundet, vor nye socialpolitik, en dybtgående uddannelsesreform og omfattende miljøforbedringer. Det må gælde mulighed for omfattende social udjævning, sikring af det boligmønster, vi selv ønsker, større tryghed og trivsel i arbejdslivet og en stadig bedre menneskelig og materiel standard, mere retfærdig fordelt end i dag“.

Og så tilføjer J. O. Krag:

„Dette er en forudsætning, som også det danske socialdemokrati vil gøre til sin“.

Det har givet anledning til, at man nu især i venstrepressen rumsterer gevaldigt med dette spørgsmål og siger, at nu forlanger altså socialdemokratiet, at Bruxelles skal godkende socialdemokratiets politik. Det er selvfølgelig det rene nonsens for at bruge et mildt udtryk. Jeg går da ud fra, at et hvilket som helst parti i dette høje ting, som går ind for tilslutning til fællesmarkedet under de forudsætninger, folketinget har opstillet i sin dagsorden, har haft den forudsætning, at man naturligvis må kunne virke